

Alba Fluixà Pelufo

Geografies de l'atzar

Sense mapes ni atles
trace paral·lels
amb somriures trenats
i meridians sinuosos
amb gotes de pluja.
Sense latitud ni longitud,
mesure l'espai
comptant les mirades.

*Per a Josep i Eugènia, que han guiat el camí
des de la primera llum*

L'atzar, tal volta,
per creure en les grans calmes
i els grans desordres.

Miquel MARTÍ I POL

GEOGRAFIES

Sense mapes ni atles
trace paral·lels
amb somriures trenats
i meridians sinuosos
amb gotes de pluja.
Sense latitud ni longitud,
measure l'espai
comptant les mirades.
Sense més constel·lacions
que el capritxós dibuix
traçat per les taques
de la meua pell,
he tirat a la mar l'astrolabi
i també la brúixola,
obsessionada amb el nord,
com a ofrena per a aconseguir
la clemència dels vents.
I així, desarmada,
comence el viatge.

La península de l'ànima

Sempre hi ha el desig de navegar
molt més enllà del silenci i la mirada,
saber-se viu, únic senyor del temps
que ens queda encara per fundar.

Josep Antoni FLUIXÀ

LA PENÍNSULA DE L'ÀNIMA

La península de l'ànima
és un territori inestable.
Llueix, potent, el sol
i, al cap d'un segon,
canvia el vent
i ets al centre just
d'una perfecta tempesta.
A la península de l'ànima
no existeix l'eternitat.
El paisatge és summament
canviant i fràgil,
i, amb cada nou sentiment,
tot es transforma.
A la península de l'ànima
no deixes mai de caminar:
cada passa donada condueix
només a una altra.

CAMINS D'AIGUA I FERRO

Al meu riu, el Xúquer

I: RIU

Comença amb un delicat fil de cristall
que creix amb cada nova gota
fins a completar la metamorfosi
en una mandrosa i corpulenta
serp líquida que avança
tenyint de verda vida la rogenca
terra argilosa de les riberes.
Batega, constant, des de fa segles,
bombejant la seua sang incolora
que nodreix les séquies
que fan florir els fruits
que ens lleven la fam
i ens donen identitat.
Però, en arribar la tardor
es lleva la màscara de dòcil
riu domesticat i ens desperta,
bruscament, del nostre
plàcid somni estiuenc
per a recordar-nos,

tot just abans del seu salat final,
que la delícia i la devastació
estan sempre més a prop del que creiem.

II: PONT

Porta sense murs
d'una ciutat que va renunciar
a l'abraçada del riu.
Camí de passos i rodes
que connecta tossudament
dues ribes on encara ressonen
devastacions i joies passades.
Fèrria senda puntejada
que ens du la mirada al cel
entre natures i geometries,
mentre convida a navegar
pels seus grisos de ciment i asfalt.
Etern vigilant d'unes aigües
que fa cent anys que fugen
cercant la reconversió de la sal.

COLOR PRIMIGENI

Recordar és anar
a la recerca del color primigeni,
del pigment ancestral,
ignorant l'oxidació
i els aglutinants.

Mirar a través
del vernís dels anys,
sense caure mai
en la temptació
de repintar.